

– Nu lăsați nici o urmă din rămășițele pământești ale martirilor să fie jelite deeretici. Aruncați-le în adâncul fântânii. Doar așa o să pot spune că i-am trimis chiar eu în iad.

Fratele Timotei se uită lung și plin de satisfacție la trupul mutilat al Modestei pe când călăii începură să ducă la îndeplinire cumplita sarcină. Ochii îi străluceau ca unui nebun când scoase pe furiș ceva din buzunarul sutanei sale: o șuviță din părul roșcat și strălucitor al Modestei.

Odată cu moartea păstoriței lor, oile vor fi ușor de ținut sub control.

Îndesă șuvița înapoi în buzunar și pași prin balta de sânge, fără să privească în urmă.

Capitolul unu

New York, în prezent

Maureen Paschal, tupilată în lenjeria de lux a camerei de hotel din Manhattan oferite de editorul ei, se zvârcolea în patul uriaș. La fel de neliniștită în somn ca în timpul zilei, Maureen nu mai dormise noaptea de aproape doi ani. De la evenimentele supranaturale care au condus-o la descoperirea Evangheliei secrete a Mariei Magdalena, Maureen era o femeie chinuită, atât în somn, cât și atunci când era trează.

Când era suficient de norocoasă să așipească pentru câteva ore, era bântuită de vise – unele supranaturale și simbolice, altele intense și foarte reale. În cele mai îngrijorătoare dintre aceste vise care se repetau, îl întâlnea pe Iisus Hristos, iar El îi vorbea într-un limbaj aproape de neînțeles de promisiunea ei de a căuta o carte secretă scrisă de mâna Lui divină, o carte numită *Cartea Iubirii*. Când era trează, Maureen era torturată de aceste experiențe din timpul somnului; *Cartea Iubirii* se dovedise a fi un obiect de negăsit. Nu existau referințe istorice despre un asemenea document, în afara câtorva legende vagi, care fuseseră răspândite în Franța Evului Mediu, înainte de a dispărea complet. Nu avea nici o idee de unde să înceapă căutările pentru a îndeplini această promisiune și pentru a găsi o asemenea fantasmă. Nu era nici măcar

foarte sigură că ea există. Și, până în prezent, Domnul Iisus nu venise cu nici un indiciu care să o ajute în această căutare.

Maureen se ruga cu fervoare în fiecare noapte să nu eșueze în misiunea care i-a fost încredințată și să primească îndrumare pentru a afla de unde să înceapă această ciudată călătorie. Evenimentele supranaturale din ultimii ani erau toate dovada de care avea nevoie că o vrajă de sorginte divină exista peste tot în jurul ei. Trebuia doar să fie răbdătoare în credința ei și să aștepte.

În această seară, rugăciunile ei urmau să primească un răspuns, căci primul indiciu ieși la iveală în lumea bizară și fantastică a visului ei.

Ceața serii se lăsa deasă și greoaie pe vechile ruine. Maureen pășea încet printre ele, îngreunată de vis și de ceață. Se afla într-o mănăstire foarte veche sau în ceea ce rămăsese din ea după secole de paragină. Un zid distrus în dreapta ei fusese odată o capodoperă maiestuoasă de arhitectură; se afla în fața a ceea ce fusese un vitraliu gotic sculptat în piatră, ca un trandafir cu șase petale. Ultimele raze de soare pătrunseră printre crengile copacilor, înainte de a ajunge la resturile ferestrei distruse și de a lumina locul în care stătea Maureen. Apoi se îndreptară spre avântatele arcade gotice, care nu mai rămăseseră legate de nimic deoarece zidurile ce le susțineau cândva erau de mult timp niște dărâmături. Rămășițe împrăștiate ale unei străluciri șterse și de mult apuse. Cândva bijuteriile unui naos splendid și mare, arcadele arătau acum, sărăcicioase și stinghere, ca niște porți bântuite spre trecut.

Ultimele licăriri ale apusului păreau să o urmărească prin acest pridvor în timp ce pășea spre ruinele unei vechi curți. Fascicule de lumină multicolore aureau cu strălucirea lor o sculptură din piatra poroasă a Fecioarei cu Pruncul, fixată în nișa unui perete din piatră.

Îndreptându-se spre sculptură, Maureen își plimbă degetele ușor, mirată, peste chipul rece, din piatră, al fermecătoarei

madone, care părea ea însăși o copilă. Tradiția spune că Fecioara era o adolescentă când a rămas însărcinată, așa că probabil această imagine de copil nu era atât de neobișnuită. Și totuși această madonă, cu zâmbetul său micuț și enigmatic, părea mai degrabă o fetiță de opt sau nouă ani, ținând un bebeluș în brațe. Și copilul era sculptat într-un mod neobișnuit. Lăsa impresia că se zbate să scape din brațele fetei și avea un zâmbet poznaș. Părea sculptura unei surori care încearcă să-și țină fratele mai mic, nu cea a unei mame cu copilul ei. Maureen privea cu atenție acest ansamblu ciudat când statuia îi vorbi cu vocea dulce a unei copile:

– Nu sunt cine crezi tu că sunt.

În lumea fantastică a visului nu este neobișnuit ca o statuie să vorbească sau chiar să chicotească, precum făcea aceasta acum. Maureen răspunse:

– Atunci cine ești?

Copila chicoti din nou sau fusese copilașul? Era imposibil să-și dea seama, deoarece vocile se amestecau acum cu dangătul gros al unui clopot care bătea în mănăstire.

– Mă vei cunoaște destul de curând, continuă copila. Am multe să te învăț.

Maureen se uită cu atenție la statuie, apoi la peretele din piatră al nișei, apoi la ruinele arcadelor, încercând să rețină detaliile mănăstirii.

– Unde suntem?

Fetița nu răspunse. Maureen continuă să se plimbe printre ruine, pășind cu grijă printre buruienile care crescuseră și pe lângă blocurile de piatră. Luna se ridica acum, rotundă și strălucitoare, pe cerul întunecat. Observă că razele lunii se oglindeau în ceva ce părea o baltă, chiar în fața ei. Se strecură prin spațiul dintre un zid distrus și pridvorul din piatră dărâmat, atrasă de locul în care se afla apa. Era de fapt o fântână, destul de largă pentru ca mai mulți oameni să se scalde în ea în același timp. Aplecându-se să-și privească în apă reflexia sclipitoare, Maureen

avu senzația clară și de neînțeles că această fântână era sacră și foarte adâncă.

Copila vorbe din nou.

– În imaginea ta din apă vei găsi ceea ce cauți.

Chipul reflectat al lui Maureen se schimbă și pentru o clipă ea văzu o altă imagine. Se întinse ca să atingă apa, dar, când își cufundă mâna dreaptă în ea, inelul de aramă îi alunecă și căzu în fântână.

Maureen scoase un strigăt.

Inelul era obiectul său cel mai de preț. Era o amintire veche de la Ierusalim, care îi fusese dăruită în timpul cercetărilor ei despre viața Mariei Magdalena. Având mărimea și forma unei monede, inelul era gravat cu un vechi model astral, format din nouă stele așezate în cerc în jurul unui soare. Imaginea aceasta era purtată de cei mai vechi creștini, pentru a le aminti că nu sunt despărțiți de Dumnezeu și pentru a face legătura între ei și versul din rugăciunea Domnului care spune „Precum în Cer, așa și pe Pământ“. Inelul era simbolul material al credinței în Dumnezeu, pe care Maureen o redescoperise. Faptul că inelul căzuse pentru totdeauna în profunzimea întunecată a apei era pe cât de sfâșietor, pe atât de șocant.

Îngenunchind pe marginea fântânii, ea căuta disperată, doar – doar va vedea inelul undeva înăuntru. Era însă imposibil. Avea dreptate despre adâncime – era absolut fără fund. Resemnată, dădea să se ridice, când, deodată zări, ceva sclipitor în apă. Pleosc! Un pește uriaș, un fel de păstrăv cu solzi aurii, sărise din apă și înapoi în adâncuri. Maureen aștepta să vadă dacă ciudatul pește se va întoarce. O altă săritură din apă și păstrăvul ajunsese în aer din nou, acum părând că se mișcă în relanti. Din gura peștelui se vedea ieșind inelul său de aramă.

Maureen rămase cu gura căscată văzând că peștele se îndreaptă spre ea. Apoi, el dădu drumul inelului din gură și îl lăsă să cadă spre ea. Își ridică mâna și inelul îi căzu în palma deschisă. Închise palma strâns și o duse la piept, recunoscătoare că

peștele fermecat i-a găsit inelul, retrăgându-se din nou în adâncul bazinului. Apa se liniștise și, încă o dată, magia dispăruse.

Punându-și inelul înapoi pe degetul de la mâna dreaptă, Maureen privi pentru ultima dată apa, să vadă dacă mai era ceva de observat în acea mănăstire neobișnuită. Apa era destul de liniștită; apoi un clipocit ușor începu să se audă. Un val de lumină aurie începu să umple fântâna și pământul din jurul ei. În apă începu să se formeze o imagine. Scena reprezenta o vale superbă, vegetație luxuriantă și verde, cu copaci și flori. O ploaie de picuri aurii cădea din cer, poleind totul în jur. Curând, valea plutea pe râuri de aur, iar copacii erau acoperiți de ele. Totul strălucea împrejurul ei, cu lumina bogată și caldă a unui mine-reu lichid.

În depărtare, auzi iar vocea copilărească, aceeași cu care se exprimase micuța madonă neastâmpărată.

– Cauți Cartea Iubirii? Atunci bine ai venit în Valea de Aur. Aici vei găsi ceea ce cauți.

Dulcele chicot s-a mai făcut auzit încă o dată, pe măsură ce viziunea dispărea, aducând-o pe Maureen la ruinele întunecate ale misterioasei mănăstiri în lumina lunii. Era ultimul lucru pe care îl auzi înainte ca alarma să pornească în secolul XXI, întorcând-o în New York-ul de dinaintea zorilor.

Emisiunile televizate matinale nu sunt pentru cei slabi de inimă.

Bătaia din ușa camerei de hotel a lui Maureen la ora 4 dimineața era făcută de specialistă în machiaj și coafură, care fusese angajată pentru a o pregăti pentru un interviu la una dintre cele mai populare emisiuni matinale naționale. Din fericire, femeia știa despre insomniile lui Maureen și avusese inspirația de a anunța la recepție să îi fie adusă o cafea înainte de a urca.

Maureen se afla în New York datorită noului său bestseller internațional, *Adevărul împotriva lumii: Evanghelia secretă a Mariei Magdalena*. Bazată pe experiențele din viața ei, cartea îmbina călătoria și descoperirea sa cu șocantele revelații despre

viața Mariei Magdalena, ca fiind cea mai iubită discipolă a lui Iisus. Deși era o jurnalistă apreciată și o scriitoare de non-ficțiune de succes, Maureen hotărâse să scrie această carte sub formă de ficțiune, lucru care era el însuși subiect de controversă. Presa era sceptică în mod necruțător, chiar batjocoritoare. De ce, dacă această poveste era bazată pe evenimente reale, hotărâse să o scrie sub formă de ficțiune?

Răspunsul lui Maureen la această întrebare neîncetată, deși sincer, nu era de ajuns pentru lacoma presă internațională. A răspuns la aceleași întrebări la emisiuni în întreaga lume, a explicat cu toată răbdarea pe care i-o mai permiteau nervii, din ce în ce mai uzați, că trebuia să-și protejeze sursele pentru siguranța lor și a sa. Când relata cum propria viață fusese pusă în pericol în timpul căutării acestei vechi comori, era luată în râs și acuzată că exagerază sau chiar că minte de dragul publicității.

În scandalul de presă care urmase publicării *Adevărului împotriva lumii*, orice urmă a păcii și a intimității din viața ei dispăru-se. Maureen era expusă tuturor felurilor de analiză publică – bine, rău și de-a dreptul groaznic. Primise atât laude pentru curajul său, cât și amenințări cu moartea pentru blasfemie și aproape orice alt fel de reacție dintre aceste două extreme.

Cu toate acestea, *Adevărul împotriva lumii* captase imaginația publicului. În timp ce criticilor și presei li se părea interesant s-o atace pe Maureen, cititorii din întreaga lume, al căror număr creștea, reacționau la povestea umană cu o adiere proaspătă a vieții lui Iisus, spusă din perspectiva Mariei Magdalena. Maureen nu căuta scuze pentru că susținea că Iisus și Maria Magdalena erau soț și soție din punct de vedere legal, că au avut copii și că au propovăduit împreună – și pentru că nici unul dintre aceste lucruri nu diminuă în nici un fel caracterul divin al lui Iisus. În timpul cercetării ei, Maureen fusese cât pe ce să fie ucisă de cei ce doreau ca mesajul acestei evanghelii să rămână secret, astfel că nu a fost nevoie să o asigure cineva de autenticitatea ei. Valori precum iubirea, credința, iertarea și comuniunea erau pietrele de temelie ale învățăturilor lui Iisus, totuși atacurile împotriva cărții

ei în numele religiei respingeau sau omiteau mesajul său real, pentru a se concentra asupra controversatului mesager. Totuși, Maureen era fericită că romanul ei dovedea că mesajul a avut succes în rândul oamenilor din întreaga lume care se simțiseră dezamăgiți de instituțiile religioase tradiționale, mai concentrate asupra politicii, puterii, economiei și chiar a războiului decât asupra spiritualității.

Maureen era mulțumită de carte și de cum relatase povestea și era cu siguranță încântată de fluxul de scrisori de susținere pe care le primise din întreaga lume. Fiecare scrisoare primită de la un cititor care simțea că „Maria Magdalena m-a adus înapoi la Iisus“ îi dădea încredere și îi întărea propria credință. Totuși, se lupta zilnic cu responsabilitatea de a spune adevărata poveste a Mariei Magdalena așa cum o descoperise, într-un mod care ar face dreptate lumii, pentru a atrage și mai mulți oameni care rămăseseră sceptici. Acesta era motivul apariției sale televizate din această dimineață.

Deși agitația presei în jurul romanului său fusese mai degrabă un circ, Maureen avea speranțe mai mari pentru interviul din această dimineață. Producătorii se pregătiseră intens, intervievând-o mult înainte, punând întrebări de-a dreptul inteligente și trimițând chiar o cameră de filmat la ea acasă, în Los Angeles, pentru informații suplimentare. De aceea, ea credea că măcar de această dată exista o șansă ca întrebările să fie corecte și documentate.

Nu a fost dezamăgită. Interviul a fost condus de una dintre prezentatoarele emisiunii, o personalitate națională cunoscută pentru inteligența și echilibrul său. Putea să fie dură, dar a fost corectă. Și își făcuse temele, ceea ce a impresionat-o pe Maureen.

Decorul emisiunii arăta imaginii cu Maureen în jurul lumii, făcând cercetări asupra vieții Mariei Magdalena. Într-una era pe Drumul Crucii, la Ierusalim, în alta urca pe vârful Montségur, în sudul Franței. Acest lucru a dus la prima întrebare.

– Maureen, scrii despre o așa-zisă Evangheliie pierdută a Mariei Magdalena care a fost descoperită în sudul Franței și despre cultele din Franța care cred că Maria Magdalena a ajuns acolo după

Răstignire. Totuși, ai fost atacată de specialiștii în Biblie foarte respectați aici, în SUA, care afirmă că nu există dovada acestui lucru, că nu există de fapt nici o dovadă că Maria Magdalena ar fi fost vreodată măcar în Franța. Ce le răspunzi?

Maureen era recunoscătoare pentru întrebare. Ziarele și revistele dădeau ultimul cuvânt întotdeauna savanților. De fapt, fiecare articol scris despre ea se încheia cu o idee academică, discreditând-o într-un fel, cu obșnuitul dispreț erudit, spunând că nu exista nici o dovadă și că toate aceste legende despre Maria Magdalena erau mai puțin credibile decât majoritatea basmelor. Acum, ea se decisese să pună cărțile pe față, dacă tot i se ivise șansa de a răspunde în sfârșit criticilor ei la televiziunea națională.

– Dacă savanții caută dovada în turnurile lor de fildeș, scrisă în mod convenabil în limba engleză și accesibilă în bibliotecile lor cu aer condiționat, atunci cu siguranță nu o vor găsi. Tipul de dovadă pe care l-am căutat este unul mai organic, mai uman și mai real. Vine de la oameni și de la cultele care trăiesc aceste povești, care fac parte din viața lor. A spune că aceste tradiții nu există sau nu contează este un lucru periculos – probabil chiar xenofob și rasist.

– Oh! tresări prezentatoarea. Nu crezi că acestea sunt niște cuvinte destul de dure?

– Nu, cred că ele sunt necesare. Au existat culte întregi în sudul Franței și în anumite regiuni ale Italiei care au fost eradicate pentru că au crezut exact ceea ce e scris în cartea mea. Ei credeau că sunt descendenți ai lui Iisus și ai Mariei și practicau o formă foarte pură a creștinismului, despre care spuneau că provine direct de la Iisus și că le-a fost adusă de Maria Magdalena după Răstignire.

– E vorba despre catari.

– Da. Termenul „catar“ vine din cuvântul grec care înseamnă puritate, deoarece ei se considerau cei mai puri creștini care locuiau în Occident. Iar în singura cruciadă împotriva creștinilor declarată vreodată, Biserica Catolică din secolul al XIII-lea a masacrat în masă poporul catar. Inchiziția a fost fondată pentru a-i distruge pe catari. Acest popor trebuia să fie eliminat

pentru că ei nu numai că știau adevărul pur și simplu, ci erau adevărul. Și, să nu înțelegeți greșit, era o purificare etnică. Genocid. Cuvinte dure? *Desigur*. Dar masacrarea unui întreg popor este dură și nu ne mai putem ascunde dincolo de cuvintele care încearcă să o justifice. Cuvântul „cruciadă“ era acceptabil într-un anumit fel, pentru că oștenii omorau în numele lui Dumnezeu. Așa că n-ar trebui să o mai numim așa, ci să spunem lucrurilor pe adevăratul nume. Ucidere în masă. Holocaust.

– Deci, atunci când îi auzi pe cărturarii moderni spunând că acești oameni nu există sau că tradițiile culturii lor nu contează...

– Mă doare sufletul să mă gândesc că o asemenea răutate are ultimul cuvânt. Bineînțeles că au rămas foarte puține dovezi fizice despre prezența Mariei Magdalena. Peste opt sute de mii de oameni au fost măcelăriți pentru că nimeni să nu mai găsească nici o dovadă fizică. Niciodată. Iar cel mai mare dintre masacre a avut loc pe 22 iulie 1209 și un an mai târziu, în 1210. Aceea este ziua în care Biserica o sărbătorește pe Maria Magdalena și nu este o coincidență. Documentele Inchiziției din acea vreme arătau că măcelul era „doar o condamnare a celor care credeau că acea desfrânată era căsătorită cu Iisus“.

– Ceea ce mă duce la întrebarea de pe buzele tuturor. Susții că povestea pe care o spui, despre faptul că Iisus s-a căsătorit cu Maria Magdalena, provine dintr-o Evangheliie pierdută pe care ai descoperit-o recent în sudul Franței. Totuși, refuzi să-ți divulgi sursele ori să dai mai multe informații despre misteriosul document. Ce să înțelegem din asta? Criticii tăi cei mai duri spun că ai inventat întreaga poveste. De ce ar trebui să te credem, când tu nu vii cu mai multe dovezi că această Evangheliie există măcar?

Această întrebare era grea, dar importantă, iar Maureen trebuia să răspundă cu mare grijă. Ceea ce nu putea încă să dezvăluie lumii era restul poveștii: Evangheliia fusese dusă la Roma chiar de vărul ei, părintele Peter Healy. Părintele Peter și o comisie a Vaticanului lucrau acum la autentificarea documentului. Până când Biserica se pronunța oficial în legătură cu neprețuitul manuscris, lucru care ar fi putut necesita ani de zile, luând în considerare conținutul

controversat și consecințele pentru creștinism, Maureen fusese de acord să nu divulge nici unul dintre faptele legate de descoperirea lui. În schimb, i s-a permis să spună versiunea ei despre povestea Mariei Magdalena fără teamă de represalii – dacă și doar dacă o formula ca ficțiune pentru un timp. Era un compromis pe care trebuia să-l facă, dar unul care o costase scump. Se simțea înrudită cu Cassandra, profeta din mitul grec: condamnată să cunoască și să spună adevărul, dar, în același timp, să nu fie crezută niciodată.

Maureen luă o gură de aer și răspunse la întrebare în cel mai bun mod cu putință.

– Trebuie să-i protejez pe oamenii care m-au ajutat să fac această descoperire. Și mai sunt multe informații de dezvăluit, iar eu nu pot pune în primejdie acele surse dacă vreau să continui să am acces la ele. Pentru că nu pot dezvălui sursele informațiilor mele, a trebuit să scriu această carte ca o ficțiune. Sper că povestea va vorbi de la sine. Slujba mea ca scriitoare este de a trezi cititorilor ideea unor posibilități alternative ale celor mai mărețe istorisiri ale umanității. De aceea eu o numesc *Cea mai măreață poveste nespunsă niciodată*. Și, cu siguranță, cred din toată inima că este adevărată. Dar să-i lăsăm pe oameni să o citească și să o judece după meritele ei. Să-l lăsăm pe cititor să decidă dacă simte că este adevărată pentru el.

– Așa vom lăsa – să decidă cititorul. Superba prezentatoare blondă ținea în mână un exemplar al cărții. *Adevărul împotriva lumii*, într-adevăr. Îți mulțumim, Maureen Paschal, pentru că ai fost alături de noi. Un subiect fascinant, cu siguranță, dar mă tem că timpul nostru s-a încheiat.

Aceasta este marea dihotomie a televiziunii: e nevoie de multe ore de pregătire pentru o emisiune care durează trei sau patru minute. Cu toate acestea, Maureen era mulțumită că își atinsese punctele succint și cu hotărâre și era recunoscătoare atât producătorilor, cât și prezentatoarei pentru tratarea corectă și inteligentă a subiectului.

Era abia 7.15 dimineața și Maureen era îmbrăcată, machiată și coafată la perfecție – și nu voia decât să se întoarcă în pat.

*Marie de Nègre va alege
când va fi timpul pentru Cea Așteptată.
Cea care s-a născut din jertfa mielului pascal
când noaptea și ziua sunt egale,
cea care este fiica renașterii.
Cea care poartă Sangre va primi cheia
la vederea celor din Vinerea Neagră.
Ea va deveni noua Păstoriță și ne va arăta Calea.*

Prima profeție despre *L'Attendue*, *Cea Așteptată*,
din profețiile lui Sarah-Tamar din *Libro Rosso*

Castelul Pommes Bleues¹
Arques, Franța – în prezent

Béranger Sinclair stătea în fața obiectului închis într-o cutie care domina întreaga lui bibliotecă uriașă. Cutia era ridicată deasupra șemineului masiv, în care acum nu mai ardea focul, datorită căldurii primăverii târzii care poposisse pe colinele din regiunea Languedoc. Lordul Sinclair era un colecționar de mare clasă. Era un bărbat înzestrat cu putere politică și resurse financiare pentru a obține aproape tot ceea ce își dorea. Obiectul pe care îl contempla avea o imensă valoare pentru el, nu doar ca un colecționar serios de obiecte istorice, ci și ca un simbol a credințelor sale spirituale profunde.

Pentru ochiul unui necunoscător, putea fi orice drapel medieval, rupt și șters, aproape fără a putea fi identificat. Petele de sânge de pe margini deveniseră o urmă maronie, căci trecuseră mai bine de cinci secole și jumătate de când soldatul care purta acest drapel fusese executat. Ea fusese executată.

¹ Mere albastre (în lb. franceză în orig.) (n.tr.)